

Jelentés

a nagykarolyi Városi Kórházban végzett lelkészi szolgálatról 2015. április 1-től 2016. április 6-ig.

János evangéliuma 11,25-26: „Én vagyok a feltámadás és az élet, ha meghal is él, és aki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal. Hiszed-e ezt?”

Hétéve végzem a kórházlelkészi szolgálatot. Mint az élet minden területén itt is voltak különleges esetek és történetek. Az évi beszámolóknak végén ezeket az eseteket jeleztem. Most a beszámolót egy ilyen különleges eset leírásával kezdem. Történt 2016. január 27-én, mint mindig a szolgálatot a magasabb emeleten, az ortopédia és sebészeti osztályon kezdtem. Első református betegem az egyik szatmári gyülekezet tagja volt. Az Igét felolvastam, üzenetét átadni akartam. Betegem a számból kivette a szót, és ő mondta nekem, hogy ezt az Igét a papok sem hiszik. Az igehirdetés elsikkadt, számomra kellemetlen beszélgetés kezdődött. Megértettem, hogy a beteg részéről személyes sértődöttségről van szó. Amikor ügymintézni ment a lelkészi hivatalba, nem fogadták kellő hódolattal.

A kórházban minden osztályon minden kórterembe bemegyek. Sokszor előfordul, hogy a kórteremben nincs reformátusvallású beteg. De nem engednek a más vallású betegek tovább menni. Kérik, hogy adjam át az Ige üzenetét nekik is. Egy kérést sem utasíthatok vissza.

Nem írtam volna a fenti történetet le, ha ugyanazon a napon nem ismétlődött volna meg ugyanaz a történet. A két eset között csak az a különbség, hogy az aznapi munkám utolsóelőtti látogatásom helyén nem volt egy reformátusvallású beteg sem. A kórteremben levő 4 beteg közül egyik kérte, hogy az üzenetet adjam át nekik is. Jelen ígérem felolvasása után egyik beteg hölgy az első beteg meséjét kezdte mondani. Mintha összebeszéltek volna, hogy jelezzék felém, hogy az átadott Ige, milyen nehéz lecke a református és nem református vallású embereknek. Tényleg nehéz. Szentlélekről, feltámadásról, örököletről „ha meghal is életről”, „soha nem hall”-ról nem lehet azt mondani, hogy az könnyű lecke. De a kórházban a legaktuálisabb. Urunk is tudta, hogy ez a tanítása nagyon nehéz, azért zárta a tanítását kérdéssel: „Hiszed-e ezt?” A kórházban hirdetni az Igét nagyon jónak, de néha-néha nagyon nehéznek tűnik. Kárpótlásom azon a napon az volt, hogy az utolsó reformátusvallású beteg, akinek az Igét átadtam, befogadó gyermeke volt az Istennek.

A kórházban végzett szolgálatom során a következő statisztikai adatok álltak össze: Bere 14, Bogdánd 5, Börvely 67, Dobra 4, Domahida 7, Érdengeleg 10, Érendréd 15, Érkávás 4, Érkörös 15, Érszakácsi 8, Érszentkirály 7, Gencs 41, Iriny 11, Kaplony 16, Királydaróc 3, Kismajtény 2, Krasznamihályfalva 1, Magyarcsaholy 26, Nagykaroly-Belváros 82, Nagykaroly-Kertváros 80, Pelekeszi 27, Piskolt 19, Reszege 6, Szaniszló 19, Szilágyipér 24, Szilgyszér 1, Tasnád 31, Tasnádszarvad 12, Tasnádszántó 3, Mezőterem 4, Érhatvan 8, Érszodoró 5, Csanáros 1, Kálmánd 1, Szödémeter 3. Egyházmegyén kívül: Szatmár-Láncos 17, Szatmár-Szamosnegyed 21, Szatmár-Kültelek 5, Szatmár-Németi 7, Szatmár-Szigetlanka 3, Biharszentjános 6, Érsemjén 2, Szamoskrassó 5, Sarmaság 4, Érkörtvélyes 10, Lupény 4, Girót 2, Szilágygörcsön 6, Apahegy 14, Vetés 4, Émihályfalva 9, Ombód 1, Szilégycseh 1,

Ottomány 1, Erdőd 1. Összesen 705 bejegyzés volt a jelenlét jegyzékben. Ez a statisztikai eredmény úgy nevezhető, hogy fájdalom.

Ezen munkám eredményére kivételesen az mondható, hogy az lenne benne a legjobb, ha minél kevesebb lenne, hiszen akkor kevesebb református ember szenvedne a kórházban.

A régi évek statisztikai adatai így néznek ki: 2008/9-es év 259, 2009/10-es 369, 2010/11-es 372, 2011/12-es 413, 2012/13-as 625, 2013/14-es 568, 2014/15-os 614, eddig a 2012/13-as a legnagyobb 625, amit a 2015/16-os 80-al halad túl.

Tisztelettel,

Csóka Dezső

berei református lelkipásztor

Bere, 2016. április 6-án